

Говор Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија на академији поводом годишњице НАТО бомбардовања

Пре него што сам вечерас пошао ка овом месту, отворио сам Нови завет и нашао се на почетку седме главе Јеванђеља по Матеју где стоји: Не судите да вам се не суди. Ја сам дошао овде са осећањем да смо се сакупили не да судимо него да се сетимо и да кажемо шта је истина.

Скупили смо се да бисмо се заједно, свенародно, Црква каже саборно, сетили тих несрећних дана од пре двадесет и две године. Пре свих да се сећамо и молимо за невинне жртве; а наше жртве су невинне, јер се наш народ, то је данас јасно широм света, бранио од агресије. Сећамо се наших војника и полицајаца, див-јунака са Кошара, се Паштрика и других војишта; наших небеских витезова – пилота, затим и невиних цивила – жртава касетних бомби у Нишу и широм Косова, Метохије, Црне Горе, страдалих у путничком возу у Грделичкој клисури, страдалих по улицама и трговима наших градова, по фабрикама, болницама, у Телевизији, изгинуле деце... Сећамо се свих, молимо се за све, а сигуран сам и да ми треба да се молимо њима, јер је њих Бог уписао у књигу вечности, књигу живота вечног, а имена многих

страдалих током тих 78 дана, могу бити и треба да буду уписана у календар Православне Цркве.

Вечерас, пак, желим да истакнем да се у тих 78 дана, код нашег народа, не само код оних који су били браноци мостова у Новом Саду, у Бешки, у Београду – него и код других, који су се од бомби са децом и породицама склањали у подруме, склоништа тада пројавила једна суштинска особина и врлина нашег етоса, драгоцени део нашег идентитета, а то је међусобна солидарност, једном речју хришћанска љубав за ближњег. Тих дана делили смо међу собом све што је било неопходно и све што смо имали.

Кажу да је српски народ, нарочито после 1945. године, изгубио своје хришћанске особине, а ја сам сигуран и велим: у време бомбардовања, тих 78 дана да смо сви били сведоци дубоке хришћанске љубави и солидарности нашег народа који испуњава божанску заповест: љуби ближњег свог!

Та љубав, чак храброст, право јунаштво, пројављује се поново и у овим месецима страдања од епидемије. Сада су витезови лекари, медицинске сестре, сви медицински радници; затим, на свој начин, многи запослени у јавним службама, жене које раде на касама у самопослугама, и многи други...

На послетку, желим и себи и вама да поставим питање: шта нас је одржало током тог невиђеног зла које је насрнуло на наш народ у току и после бомбардовања? Шта нас је одржало после албанске голготе у Првом светском рату, после небивалих страдања у Другом светском рату? И шта ће нас одржати у овој епидемији?

Одржао нас је хришћански однос према животу, хришћански начин живота; хришћанска љубав којој нас је научио Свети Сава и сви свети из рода српског. Војник или официр, после рата или у доба мира када коначно стигне кући, или сада лекар са клинике, радник из фабрике, службеник – када их у дому дочека здрава породица – супруга, деца, то су темељи здравог друштва, опстанка и напретка народа и државе. Држава, а са њом и Црква треба и мора да се стара да се кроз просвету и културу, упоредо са економским развојем, сачува оно што вековима чини идентитет нашег народа.

Само онда када смо утемељени у свом сопственом идентитету, само онда када знамо ко смо и шта смо, само онда када говоримо свој језик можемо да учимо и друге језике, можемо да разговарамо између себе, да градимо мир међу собом, али то ће онда бити и сигурни гарант да ћемо знати да разговарамо и са другима поштујући њих, да ћемо знати да градимо истинске

и праве односе који поштују другога.

Зато смо дошли овде, не да судимо и осуђујемо већ да се сетимо невиних жртава бомбародава које је трајало 78 дана, које извршила НАТО алијанска на нашим прострима. Окупили се да се помилимо за те жртве, али и да се помолимо Богу и за све оне који су зле воље у принципу али и у односу на нас да постану боље воље.

```
<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>
```

— spc.rs